

2. “Дім дивних дітей” [Електронний ресурс]. 2016. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/Дім_дивних_дітей.
3. Карабан В.І. Переклад англійської наукової і технічної літератури. Граматичні труднощі, лексичні, термінологічні та жанрово-стилістичні проблеми. Вінниця : Нова книга, 2004. 576 с.
4. Корунець І.В. Теорія і практика перекладу (аспектний переклад): Підручник. Вінниця : Нова книга, 2003. 448 с.
5. Лучик В. Спроба охопити неохопне. *Українська мова*. 2010. №2. С.135–140.
6. Gardiner A. The Theory of Proper Names. London, NY, Toronto : Oxford University Press. Geoffrey Cumberlege, 1954. 76 p.
7. Ransom Riggs. Miss Peregrine’s Home for Peculiar Children. Philadelphia: Quirk Books, 2011. 352 p.
8. Valentine T. The Cognitive Psychology of Proper Names. On the Importance of Being Ernest / Tim Valentine, Tim Brennen, Serge Bregart. London and NY : Routledge, 1996. 212 p.

Дракохруст Т.В.

здобувач другого рівня вищої освіти,
Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка

LEGAL TERMINOLOGY TRANSLATION TACTICS

Legal translation, as a separate type of translation activity, is closely related to comparative studies in the field of law. In particular, the translation of legal terms is one of the key problems in the translation of legal texts. This is a well-known difficulty, due to a number of reasons, among which it is worth highlighting the specific features of legal terms. In particular, difficulties arise due to differences between the legal systems of different states, which leads to differences in the scope of meanings of similar terms. Another common problem is the lack of translation equivalents for certain terms in other legal systems.

There are three main types of interaction between concepts of different legal languages:

1) Equivalent concepts in the target language – when the term has an exact equivalent in the target language, for example: *contract* – *контракт*, *jurisdiction* – *юрисдикція*, *plaintiff* – *позивач*, *defendant* – *відповідач*, *evidence* – *докази*.

2) Partial equivalence – when legal concepts in different languages do not completely coincide, but there are similar terms that can be used as adapted equivalents. For example: *common law* – *загальне право (певні відмінності, оскільки в Україні відсутня система прецедентного права)*, *trust* – *траст (аналогічний інститут в українському праві представлений, але з відмінностями)*, *tort* – *делікт (загальне поняття збігається, але система регулювання може відрізнятися)*, *consideration (in contracts)* – *винагорода або зустрічне задоволення (частково збігається з англійським концептом)*, *bail* – *застава (можливі культурні та правові відмінності у застосуванні)*.

3) Lack of equivalents – when there is no corresponding concept in the target language, and the translator has to resort to descriptive translation or create new terms, for example: *habeas corpus* – право на оскарження затримання (описовий переклад, оскільки прямий аналог відсутній), *plea bargain* – угода про визнання провини (відсутній як усталений інститут в українському праві), *estoppel* – принцип заборони суперечливості (описовий переклад, оскільки точного поняття немає).

These cases determine the approaches to the accurate and adequate transmission of legal terms in the translation process, concepts that are close or similar to the target language [2, p. 43].

The latter group causes particular difficulties in the translation process. The absence of similar or similar concepts in the target language is due to the fact that the terms in the original text are not sufficiently developed in the language of the translated text. For example, new terms have appeared that denote concepts that did not exist in science, economics or law. In this case, the translator must find the closest equivalent in order to choose the most successful translation option. The only advice in this case is the constant work of translators not only in the field of foreign language proficiency, but also in deepening basic knowledge.

The use of neologisms (with comments on the translation) is another way to solve this problem, but precisely because its use is limited by the norms of the language and jurisprudence as a science, another type of difficulty, which has recently gained considerable relevance, is that the terms of the source language can be transmitted using some terms of the target language, so the translator must be aware of the degree of intended correspondence of the target language. Thus, the term “*ордер на арешт*” corresponds to the American “*arrest warrant*” and the British “*bench warrant*”.

When translating these terms, it is necessary to take into account the peculiarities of the legislation of Great Britain and the United States. Of course, taking into account the peculiarities of the legislative and legal system of the country, this means the translator's ability to navigate the legal system. As well as concepts related to the legal spirit and legal practice of the state. For example, “*місто – графство*” in England will be “*county of city (of town)*” (“*county*” – “*графство*”), and the correct translation of the term “*місто–округ*” in the USA will be “*a metropolitan town / county*” (“*county*” – “*округ*”).

The problems caused by the complexity of some translations have led to a proposal to translate all the important terms of the legal language of Western countries into Latin in order to facilitate communication and facilitate the process of legal translation [1, p. 25]. Of course, it should be noted that Latin has a significant influence on the legal vocabulary of both English and other languages. Many terms in legal English have their original origin, but the influence of Roman law and, as a result, the Latin on which it worked is obvious.

Legal translation is closely related to comparative legal studies, as it involves the adaptation of legal terms to different legal systems. The main problems are the specificity of terms, differences between legal systems, partial or complete absence of equivalents in the target language, which often requires descriptive translation or the

creation of neologisms. The translator must take into account the nuances of the legislation and legal practice of the relevant countries. At the same time, the globalization of legal terminology, in particular the use of Latin that facilitates the unification of the translation.

REFERENCES

1. Conley J.M., O'Barr W.M., Rules versus Relationships: The Ethnography of Legal Discourse. University of Chicago Press, USA, 1990. P. 20–25.
2. Kjær A.L., Madsen M.R., Paradoxes of European Legal Integration. Routledge, NY, 2016. 356 p.

Коваль Є.С.

*здобувач другого рівня вищої освіти,
Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка*

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ БІБЛІЙНИХ ПЕРЕКЛАДІВ

Аналіз історії розвитку біблійних перекладів допомагає краще зрозуміти особливості перекладу англомовних євангельських проповідей. Через ознайомлення з історією біблійних перекладів ми можемо зорієнтуватися як змінювалися тлумачення священних текстів з плином часу, ознайомитися з культурним, політичним та релігійним контекстом, в якому виникали біблійні переклади. Це також дозволяє нам зрозуміти як різні підходи до перекладу впливали на формування проповідницьких традицій та богословських концепцій, які зустрічаються в англомовних євангельських проповідях. Крім того, як зазначав всесвітньо відомий історик християнства і богослов Ярослав Пелікан, історія Біблії – це передусім історія друкованих Біблій. Також історія Біблії, це ще й історія друкарства, місії і проповіді [1, с. 217]. Отож, давайте ознайомимося з історією розвитку біблійних перекладів.

Історія біблійних перекладів налічує дві з половиною тисячі років. У ній виділяються п'ять періодів: період до християнської ери, період християнської ери до винаходу друкарства, період від винаходу друкарства до появи першого Біблійного товариства, період діяльності біблійних товариств XIX і XX століття та період сучасності.

Період до християнської ери в історії біблійних перекладів охоплює час, коли святі книги Старого Завіту, а саме Тора, Пророки та Писання ще не були доступні для багатьох народів їхніми рідними мовами. В цей період біблійні тексти існували переважно єврейською, частково арамейською і давньогрецькою мовами. З поширенням єврейських громад за межами Палестини виникла потреба в перекладі святих текстів для тих, хто не володів єврейською мовою. Найбільш значущим перекладом цього періоду стала Септуагінта – грецький переклад священних писань. Вважається, що цей переклад почався приблизно в III столітті до н.е. в Александрії, в одному з культурних і релігійних центрів того часу, і продовжувався протягом кількох століть. Септуагінта була надзвичайно